

dentlig stor Skarpsindighed til at forstaa Ordene paa den Maade, at de indeholde en Befaling til saa at lade være at opkræve Skatter, men det forstaaes saaledes at saa er det umuligt at holde Grundloven mere. Det er omtrent samme Ræsonnement, som en Mand vilde gjøre gjældende, naar han sagde til en anden: hvis Du ikke giver mig de Penge, jeg nu vil have, saa er der ingen Kriminallov mere, saa er jeg nødt til at slaa Dig ihjel; det byder Nødvendigheden; det kan ikke blive anderledes. Saadanne Betragtninger fremsættes aabenbart i god Tro, iden at man tænker over, at man derved slaar dette Thing i Ansigtet paa den mest brutale og hensynsløse Maade. Jeg finder dog, at man bør overtænke, at hvis man virkelig stiller sig saaledes overfor dette Thing, at man siger til det: Et af To, enten gaa I ind paa vort Forlangende, eller ogsaa tage vi selv Pengene og hjælpe os, som vi kunne — maa man kunne sige sig selv, at dette Thing ikke har den ringeste Interesse af at give en lovlig Form for en Politik, der er rent og klart Grundlovsbrud, en Politik, som finder sit Udtryk i saadanne Uttringer som: Det, som vi anse for politisk nødvendigt! Det vil jo nemlig Enhver lægge Mærke til, at saglige Grunde tales der saa overordenlig meget om, saa længe man ikke kommer til en saglig Behandling, men jeg tror ikke, at noget Medlem her i Salen vil have hørt saglige Grunde anføre fra nogen Side imod den Finantslov, som udgik fra dette Thing. Naar man stiller sig saaledes, at man siger til os: dersom I ikke give en Finantslov, som vi anse for politisk nødvendig, godt, saa tage vi den selv, saa hjælpe vi os selv — saa siger jeg: Hvad Interesse skulde dette Thing have af at forhindre den høie Regjering i at hjælpe sig selv? Det at gaa ind paa et saadant Forlangende og derigjennem skaffe en Forstaaelse til Veie, det vilde jo være ganske det Samme som at abdicere, det vilde kun være at faste Lovlighedens Klædebon over en Politik, som fuldstændig er i Strid med Grundlovens Ord og Mening. Men det have vi ingen Interesse af. Skal der her i Landet etableres en Tilstand, hvor dette Things velgrundede Ret, den sidste Ret, dette Thing har, nemlig Retten til at sige Nei til nye Fordringer paa Budgettet — jeg taler ikke en Gang om Ting, som ere hjemlede ved gammel Praxis, jeg taler ikke om de løbende Udgifter, men kun om nye Fordringer af finantsiel Natur — Intet skal gjælde mere, saa er der slet ingen grundlovmæssig Tilstand i Danmark, det er der ikke Tale om, og alle Forsøg paa at besmykke det ere

slet ikke andet end et Hykleri, der er saa gjennemsigtigt, at intet Menneske vil give det Mindste derfor. Men dersom det skal være saa, saa lad det blive af en ganske aaben og klar Natur, det er der ingen Fare ved, det risikerer vi Intet ved; det Bæreste vil blive de Konsekventer, som med Tiden ville komme, og som ville gaa ud over Meget, som man ikke ønskede, det skulde gaa ud over. Men for Friheden, for Demokratiets Fremtid var de Chancer ikke saa gale. Det vilde da være fuldstændig klart for Alle her i Landet, hvad jeg hidtil ikke har tilladt mig at paastaa, at den Politik, Regjeringen har drevet fra Efteraaret til nu, har været en Politik, som kun kan betegnes med Ordene: forsætlig forberedt Grundlovsbrud. Jeg haaber imidlertid, at disse Trusler, disse gevaltige Talemaader, disse Formaninger til dette Thing om at lade sig behandle fuldstændig, som om det slet ikke var til, ikke have deres Grunde i Andet end i vilde Drømme og Fantasier af mindre vel beregnet Natur. Jeg haaber, at der er saa megen Besindighed endnu her i Landet, at man kan slaa en Streg over alle disse Udtalelser, og at der virkelig er, om ikke hos den høie Regjering, saa i det andet Thing en saa stor Kjærlighed til Forfatningen, at man baade vil skaffe Tid og skaffe saglig Forhandling og vise en virkelig Smødefommen, og det er under disse Forudsætninger selvsølgelig, at dette Things Flertal har stillet sig ved denne eneste Behandling saaledes, at jeg tror, Enhver vil indrømme, at vi have stillet os saa gunstigt som mulig for en Forstaaelse. Thi i dette Dieblit at gjøre et Bud hen i Luften, som ikke var begrundet paa Andet end paa, hvad der i dette Dieblit kunde antages muligvis at være stillet til at skaffe en anden Finantslov tilveie, vilde jo ikke kunne nytte Noget. Skal der virkelig naas nogen forstandig Besning, er det jo nødvendigt, at Thingene komme til at udtale sig gjennem deres Repræsentanter lige overfor hinanden, at man altsaa gjør et Fællesudvalg muligt og gjør det muligt, at dette Fællesudvalg trods Regjeringens overordenlig uheldige Politik kan komme til at arbejde i alt Fald i nogle Dage, hvorved altsaa aabnes en, om end ganske svag Udsigt til Fortsættelse af lovlige Tilstande. Vi have aabenbart derved i dette Dieblit gjort det mest Månlige for at tilveiebringe en Forstaaelse, og det er i Henhold dertil, at Finantsudvalgets Flertal anbefaler Thinget at føre Loven tilbage til den Stikkelse, den havde efter 3die Behandling her i Thinget. Det er slet ikke noget som helst Ultimatum, tværtimod — det er et Tilbud om saglig Behandling.